

Milí vištuckania, drahí čitatelia;

koniec roka 2012 sa neúprosne chýli ku koncu a blíži sa Nový rok 2013. Vtedy si zvykneme povzdychnúť, že sme zas o ten rok starší. Počas týchto dní budeme zo všetkých strán, médií a pod. počuť rôzne priania typu: Do Nového roku hodne pohody, šťastné náhody, vtipné príhody, žiadne nehody, dôležité dohody a ďalšie výhody ... A to je všetko? Nič už viac nepotrebujem?

Možno sa pýtate: Prečo sa posledný deň v roku volá Silvestrom? Odpoveď na túto našu otázku nech nám dá sám ten, podľa ktorého je tento deň pomenovaný, a tým nie je nik iný ako svätý Silvester I., pápež.

Všeobecný cirkevný kalendár sa končí liturgickou spomienkou pápeža sv. Silvestra I. Bol to prvý pápež po období prenasledovania kresťanov a popri sv. Levovi Veľkom (440-461) najdlhšie pôsobiaci pápež kresťanského staroveku.

O jeho mladosti nevieme nič určité. Rímskym biskupom, a tým aj hlavou celej Cirkvi, sa stal v januári 314. Bolo to necelý rok po cisárskom vyhlásení, ktoré je v dejinách známe pod menom „Milánsky edikt“. Spomenutým vyhlásením cisár Konštantín Veľký a jeho spoluvládca Licinius, ktorý bol súčasne aj jeho švagrom, dali kresťanstvu slobodu a plnoprávnosť.

Rozvíjajúca sa Cirkev sa ocitla pred novou situáciou a jej najvyšší predstaviteľ niesol zodpovednosť za jej život v zmenených podmienkach. Vonkajším prejavom slobody boli prvé veľké kresťanské chrámy. Za 21-ročného pôsobenia pápeža Silvestra vznikli v Ríme baziliky sv. Jána (sv. Spasiteľa) v Lateráne, sv. Petra vo Vatikáne, sv. Pavla za hradbami a sv. Vavrinca za hradbami. Hoci hlavným iniciátorom týchto veľkých cirkevných stavieb bol cisár Konštantín, sv. Silvester ako rímsky biskup mal iste veľký podiel na ich uskutočnení.

Zo všetkého sa zdá, že Silvester bol pokojný a rozvážny muž, ktorý sa usiloval vyhnúť zrážkam a dal prednosť nenápadnej budovateľskej práci. Možno, že pri väčších podujatiach zámerne ostával v úzadí, aby sa vyhol zbytočným konfliktom s energickým cisárom.

Na Východe ohrozovalo Cirkev v tom období učenie bludára Ária, ktorý popieral Kristovo božstvo. Cisár Konštantín zvolal roku 325 do mesta Nicey cirkevný snem, ktorý odsúdil Áriovu náuku. Na sneme sa zúčastnili takmer výlučne východní biskupi. Predsedal mu španielsky biskup Hosius ako cisárov poverenec. Pápeža Silvestra zastu-

povali na sneme dvaja rímski kňazi ako jeho legáti. Takto dostal Nicejský koncil charakter všeobecného cirkevného snemu a jeho rozhodnutia sa stali záväznými pre celú Cirkev. Pápež Silvester zomrel 31. decembra 335. Pochovali ho v Prisciliných katakombách.

Nový rok patrí zásadne Panne Márii ako Bohorodičke. Čo to znamená? Výraz „Bohorodička“ sa síce vo Sv. písme nenachádza, no na viacerých miestach sa píše o Panne Márii ako o tej, ktorá porodila Božieho Syna. Pomenovanie Bohorodička nachádzame v 3. storočí v spisoch sv. Otcov ako u sv. Gregora Nazianskeho, sv. Gregora Nyssenského, sv. Cyrila Alexandrijského, sv. Ignáca Antiochijského a ďalších. Ako dogmu, čiže ako článok viery bolo toto tajomstvo vyhlásené na cirkevnom sneme (koncile) v Efeze v roku 431 a neskôr aj v Carihrade v roku 555. Konciloví otcovia v Efeze prijali uznesenie, že Panna Mária je Bohorodičkou (grécky Theotókos) a že v Kristovi sú zjednotené dve prirodzenosti – božská i ľudská. Súčasne odsúdili blud carihradského patriarchu Nestória, ktorý hlásal, že Panna Mária bola matkou Krista ako človeka, nie Boha.

V lone Panny Márie sa vyvinulo Ježišovo ľudské telo podľa biologických zákonov. Bolo počaté z Ducha Svätého. No vieme, že Boží Syn žil už od večnosti ako druhá Božská osoba. Tento Boží Syn si zobral ľudské telo z Márie Panny a stal sa aj človekom. Panna Mária je Bohorodička a Ježiš Kristus je Bohočlovek. Panna Mária mu poskytla teda ľudské telo. V kristologickom výklade žalmov sa stretávame s Pannou Máriou, poeticky opísanou ako Sväté mesto (Sion), ktoré má vznešeného Obyvateľa (napr. Ž 48, 87, 132 a iné). Pán Ježiš naozaj u nej deväť mesiacov pred narodením býval, aby mohol prísť na svet ako Boh i ako človek.

Vážení čitatelia, na začiatku som si položil otázku: „A to je všetko?“ a „Nič už viac nepotrebujem?“ Okrem všetkých tých prianí a želaní na prvom mieste potrebujem Božie požehnanie a ostatné dostanem k tomu. Preto prijmite aj toto moje požehnanie do nového roka: „Boh, prameň a pôvodca všetkého požehnania, nech vás naplní hojným požehnaním a nech vás svojou milosťou po celý rok ochraňuje od všetkých nebezpečenstiev.“

*Žehná Vás Vás duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

*Celá zem
nech sa Hospodina bojí.
Chvejte sa pred Ním,
na nej žijúci!
On rozkázal a postavilo sa.
Pán ruší zámer bezbožného
a marí ľudské úmysly.
Pánova rada trvá naveky,
myšlienky Jeho srdca
z rodu na rod idú.
Šťastný je národ,
ktorému On je bohom,
ľud, ktorý On si za svoj vyvolil.*

*Hospodin z nebies díva sa
a vidí ľudských synov.
Zo svojho trónu pozerá sa
na všetkých,
ktorí žijú na zemi.
On dal ich srdciam podobu
a na ich skutky
teraz dohliada.
Kráľ nezvíťazí,
že má veľké vojsko,
a bojovníka nezachráni sila.
Veď čo ti koník pomôže?
Či zachráni ťa
sila jeho stehna?
No verne hľadá oko Pánovo
na všetkých, ktorí sa Ho boja,
na všetkých,
ktorí Jeho lásku prosia,
aby im od smrti zachránil život
a v časoch hladu
živých zachoval.*

*Tak naša duša
očakáva Pána.
On je nám štítom,
On je pomocou.
Z Neho sa teší naše srdce
a v Jeho sväté meno dúfame.
Bud' Tvoja milosť nad nami,
ó Pane, čakajúcimi na Teba!*

Prvá kniha žalmov. "Prebásnil Milan Rúfus"

Jedinečnosť každej rodiny

Atmosféru vianočných sviatkov neprežívame len ako jednotlivci, ale aj ako členovia rodiny. A práve dnešný sviatok nám umožňuje zamyslieť sa aj nad našim rodinným životom. O každej

rodine by sme mohli povedať, že je jedinečná. Podobne ako bola jedinečná aj Svätá rodina.

Pôvod jej jedinečnosti je v Božom pláne. Boh chcel, aby na zemi nežili dvaja rovnakí ľudia, aby bol každý človek originálom. Zároveň chcel, aby originálni predstavitelia rozličného pohlavia, teda muž a žena, vytvárali sviatostné manželské a rodinné putá. Ak teda dvaja ľudia vstupujú do manželského zväzku, tak každý z nich prináša do neho seba, svoju osobnosť a výnimočnosť. Vzniká tak opäť originálny vzťah a neskoršie rodina. Deti, ktoré privádzajú manželia na svet, sú tak isto svojou osobnosťou jedinečné na svete.

Z vlastnej skúsenosti však vieme, že to, čo je originálne, nemusí byť ešte dobré. Keby napríklad architekt chcel naprojektovať originálny dom tak, že poruší nemeniteľné zákony a predpisy, takýto dom sa môže zrútiť a spôsobiť veľké škody. Podobné je to aj v živote rodiny. Jej výnimočnosť môže vyniknúť len vtedy, keď je postavená na všeobecne platných princípoch a normách. Rodinné princípy určil Boh, Ježiš ich potvrdil a podrobnejšie ich neskôr vysvetlil vo svojich listoch svätý Pavol.

Prvým princípom je, že tí, ktorí chcú založiť rodinu, musia do manželstva vstupovať slobodne a dobrovoľne. Druhým ten, že chcú žiť celý život v manželskej jednote, ktorá sa nazýva aj vernosťou. Tretím princípom je manželská nerozlučiteľnosť. Manželia chcú celý život žiť spolu. Napokon štvrtým je splodenie a výchova detí. Ak by manželia chceli vybudovať rodinu bez týchto noriem, podobali by sa na architekta, ktorý nezachoval zákonitosti statiky a tak sa dom zrútil.

K štyrom základným manželským zákonom pridáva Ježiš aj výzvu na osobné posväcovanie. Aj keď do manželstva vstupujú originálni jedinci, nie sú dokonalí a bez chýb. Ježišove výzvy, aby sme boli dokonalí, aby sme sa ustavične modlili, vzájomne si odpúšťali, nevyvyšovali sa jeden nad druhého, navzájom si slúžili a prijímali jeho telo, sú adresované všetkým kresťanom. Ich prijatie alebo odmietnutie sa prejaví predovšetkým vo vzťahu muža a ženy a v živote rodiny. Prosme Svätú rodinu, aby pomáhala našim rodinám žiť podľa Božieho plánu.

Marián Šuráb

Oznamy

*Tí, ktorí si chcú dať posvätiť dom alebo príbytok,
nech sa nahlásia u pánov kostolníkov.*

*Nech Vám Pán Boh
Cez celý rok
Nič iné nenadefí,
Iba hojnosť milostí,
Zdravia a radostí.*

*Tohto roku na začiatku
máme k Bohu prosbu krátku:
Nech sa vám dni šťastia množia,
nech vás chráni ruka Božia!*

Sväté omše vo Vianočnom období (C)

31.XII. pondelok siedmy deň v oktáve Narodenia Pána – sv.omša z prikázaného sviatku Panny Márie Bohorodičky

17.00 Na poďakovanie za všetky milosti a dobrodenia v uplynulom roku

1.I. utorok oktáva Narodenia Pána
Slávnosť Panny Márie Bohorodičky

08.00 Na poďakovanie za Božiu pomoc
Lektori: Vráblová M., Blahová M.

10.00 Za dary Ducha Svätého a Božie požehnanie do nového roka 2013
Lektori: Kosnáčová T., Krchnák D.

2.I. streda
17.00 Za farníkov

3.I. štvrtok **Najsvätejšie Meno Ježiš – Prvý štvrtok**
16.15 Adorácia za duchovné povolania a svätá spoveď

17.00 Za duchovné povolania z našej farnosti

4.I. piatok - Prvý piatok
16.30 Sviatosť zmierenia
17.00 Za ctiteľov Božského Srdca Ježišovho

5.I. sobota **Fatimská sobota**
08.00 Za farníkov
14.00 Posvätenie trojkráľovej vody, domov a príbytkov

Upratovanie kostola č.d. 126 - 150

6.I. 2. Nedel'a po Narodení Pána – Zjavenie Pána

08.00 Za farníkov
Lektori: Blahová M., Macáková E.
10.00 Za ě Danielu Molnárovú – 1. výročie
Lektori: Kuric M., Polakovič P.

Liturgický kalendár

31.XII. pondelok sv.Silvester I., pápež
1.I. utorok **Panna Mária Bohorodička - slávnosť**
2.I. streda sv.Bazil Veľká a Gregor Naziansky
3.I. štvrtok sv. Najsvätejšie meno Ježiš
4.I. piatok Bl. Angela z Foligna
5.I.sobota sv. Telesfor, pápež

Odvaha k ľudskosti

Priať samého seba bez výhrad je určite jedna z najťažších vecí, čo sa odo mňa žiada.

Je na to potrebná pokora a pokora žiada zostúpiť do hĺbky svojej duše, do temnoty, agresivity, vražedných, sadistických a masochistických sklonov. Každý, kto je k sebe úprimný, ich v sebe pocíti. Pokora žiada, aby som zostúpil až na dno, až po vlastnú bezmocnosť. To je určite zo všetkého najťažšie. Ale, práve to je kresťanský význam *humilitas*, pokory: mať odvahu zostúpiť k ľudskosti. Žiaľ, veľa kresťanov sa pokúša túto cestu preskočiť. V Amerike sa hovorí o duchovnom bajpase, o duchovnej skratke. Kto takto koná, nachýna sa peknými náboženskými myšlienkami, pocitmi a ideálmi, ale zároveň sa usiluje uniknúť svojej ľudskosti.

Nevykúpená časť

Stačí nazrieť do svojich snov a zistíme, že nie sme takí morálne bezúhonní ako sa navonok ukazujeme. Práve to ma na kresťanskom poslanstve utešuje, že Ježiš zostúpil do podsvetia, do ríše pekla - do môjho vlastného pekla. Nežne sa dotkol všetkého, čo bolo mŕtve, v rozklade, zavrnuté a prebudil to k životu. Najdôležitejšia je viera, že to Ježiš dokáže. Veľa ľudí má strach nazrieť do svojho vnútra, pretože si myslia, že ich život by sa zrútil ako domček z karát. Keby sa ich niekto opýtal na strach, povedali by: „potom by som stratil sebadôveru“. Alebo: „Som zlý, objavím niečo, čo ma zničí, s čím sa nezmierim, čo nevydržím.“ Dôležité je, že sa na to nemusíme pozrieť sami a ani sa pritom nemusíme vystaviť tlaku. Môžeme to urobiť pod zhovievavým Božím pohľadom. Pred Bohom som si istý: všetko môže byť také, aké je, neexistuje nič definitívne zlé; nič v mojom vnútri ma nerobí zlým, všetko sa môže premeniť - aj tá moja nevykúpená časť.

Cudzie vplyvy

Veľa ľudí závisí od mienky a úsudku svojho okolia.

Dnes si nikto nekladie otázku ako získať milosť u Boha, ale ako získať milosť u ľudí. Usilujeme sa spĺňať očakávania iných, byť u všetkých obľúbení. To nás neprivádza k slobode, ľudskosti a dôstojnosti. Skôr naopak - neustále krúžime okolo toho, čo si o nás myslia iní, čo od nás očakávajú a chcú. Celý koncept nášho života sme neraz vybudovali na svojej obľúbenosti. Je to však proti našej dôstojnosti.

Dostať rozhrešenie

Kto je príliš zaujatý svojou bezchybnosťou, tomu by som chcel povedať: dokonca aj hriech ťa môže priviesť k tomu, aby si svoj životný koncept, ktorý ťa utláča a obkolesuje ako múr, zmenil, zbavil sa obmedzenia a otvoril sa Bohu. Ježiš mal dôvod, pre ktorý obrátil svoju pozornosť na hriešnikov. Hriešnici ešte cítia, že sú odkázaní na Boha, zatiaľ čo človek dokonalý je uzavretý voči všetkému a napokon aj voči Bohu. Samo-zrejme, že zhrešíme vždy znova, či chceme, alebo nechceme. K vine však najskôr patrí uvedomenie si svojej ľudskosti, primknutie sa k Bohu a viera v odpustenie:

prijmú ma aj s mojím hriechom, nie som spútaný svojím hriechom, ani svojou minulosťou. V tom je predsa zmysel kresťanského poslanstva: vždy môžeme začať znova, nestroskotáme pre hriech, náš život bude opäť nový a naplnený.

Nástrahy dokonalosti

Voľnosť, sloboda, pocit vlastnej hodnoty a šťastie sú nezlučiteľné so strachom, ktorý sa skrýva za túžbou byť dokonalý, so strachom z bezcennosti. Prečo vlastne chcem byť perfektný?

Cítim sa byť cenný len vtedy, ak sa nedopustím nijakých chýb? Skrýva sa za tým strach, že mám hodnotu, len ak niečo dokážem a budem bez chýb?

Z nástrah túžby po dokonalosti vedie cesta von. Treba urobiť len dva kroky:

Prvý krok k voľnosti je odhaliť spomínaný strach. Až potom, keď som ho zbadal, môžem priať radostnú zvesť: stojím za voľačo, pretože existujem. A nie preto, že som dokonalý. Druhý krok je zistiť, prečo mi tak veľmi záleží na tom, aby som sa nedopustil chyby. Čo je dôvodom môjho strachu? Pretože dopustiť sa chyby je také zlé? Alebo je to strach pred názorom iných ľudí? Vytvoril som si o sebe taký ideálny obraz, že bez neho nemôžem žiť? Čo sa stane, ak sa priznám k chybám? Musím sa síce rozlúčiť s určitými ilúziami, ale možno práve to je cesta k vnútornej slobode. Čo je vlastne moja najhlbšia túžba, keď chcem byť bezchybný? A ďalej: keď sa dopustím chyby, je to také zlé? Zrúti sa svet? Sú to len prehané očakávania iných, alebo len moja ilúzia? Musím vôbec splniť ich očakávania?

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Zavinula ho do plienok a uložila do jasiel'

(Lk 2, 1 – 14)

Dieťa klope! Boh klope! Advent sa naplnil, nádej sa stáva skutočnosťou. No ľudské dvere zostali zatvorené. Národ, ktorý dlho očakával tohto tešiteľa, zatvára dvere. Celá dráma človečenstva sa teraz odohráva v jedinej vete: Prijme toto dieťa?

Ako veľmi v dnešnej dobe závisí narodenie dieťaťa od spoločensko-ekonomických podmienok! Dnes sa skôr učíme umeniu, ako čo najlepšie zabuchnúť dvere. Lebo prijatím by sme museli od základu zrevidovať svoj vlastný život i postoj k životu. Človek špekuluje, „nemá kde položiť“ dieťa, chýbajú peniaze, má strach, chýba rodinné zázemie - radšej v tichosti „zabuchneme dvere“. Aká ľudská hlúposť!

Novonarodené dieťa, ktoré sa narodilo v betlehemskom chlieve, nikdy nebude určovať podmienky, kedy sa môže narodiť dieťa. Nič nebude dôležitejšie v tomto svete a v tejto chvíli ako narodený človek a jeho prijatie.

Máriin malý detail zavinutia stačí, aby sme vytvorili priestor pre toto dieťa, ktoré máme priať, strážiť a chrániť. A neustále hľadať nové miesto na prijatie.

Ježiš svojim narodením raz a navždy vyvrátil argumentácie, aké ponúka tento svet, kto sa môže a nemôže narodiť. Koho treba priať a koho odmietnuť.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Priatel'ia Vištuckých Listov. Tak ako predchádzajúce roky, len vďaka ich štedrosti ste ich mohli čítať po celý rok 2012.

**Prispeli aj ďalší, ktorí nechcú byť menovaní.
Všetkým úprimné Pán Boh zaplat'!**

Ako sa osol a vôl dostali k jasičkám?

Keď bol Jozef a Mária na ceste do Betlehema, anjel tajne zvolal zvieratá, aby niektoré vybral na pomoc svätej rodine v maštali. Ako prvý sa, pravdaze, prihlásil lev: „Iba kráľ je hodný poslúžiť Pánovi sveta,“ reval, „roztrhám každého, kto sa k dieťaťu čo len priblíži!“ „Ty si mi priveľmi zúrivy,“ povedal anjel.

Nato sa prikradla líška. S nevinným výrazom povedala: „Dobre sa o nich postarám. Božímu dieťaťu zaobstarám najsladší med a pre Máriu ukradnem každé ráno kura!“

„Ty si mi priveľmi prefíkaná,“ povedal anjel.

Vzápätí k nemu kráčal páv. So šuchotom rozprestrel

chvost a zažiaril svojím perím. „Ja chudobnú maštal' krajšie vyzdobím ako Šalamún svoj chrám!“ „Ty si mi priveľmi samolúby,“ povedal anjel.

Prišlo ešte veľa zvierat a každé vychvaľovalo svoje umenie. Márne. Nakoniec sa prísny anjel ešte raz skúmavo rozhliadol po okolí a uvidel osla a vola, ako pomáhajú roľníkom na poli. Zavolaal si ich: „Čo môžete ponúknuť?“ „Nič,“ odpovedal osol a smutne sklopil uši, „okrem pokory a trpezlivosti sme sa nič nenaučili. Lebo všetko ostatné nám vynieslo vždy len viac bitky!“ A vôl nespelo dodal: „Ale azda by sme tu i tam mohli chvostami zahnať muchy!“ A anjel odpovedal: „Vy ste tí správni!“

Rok nad evanjeliom

Pred Božou tvárou

„Dajte si pozor, aby ste neopovrhli ani jedným z týchto maličkých. Lebo vám hovorím, že ich anjeli v nebi ustavične hľadajú na tvár môjho Otca, ktorý je na nebesiach.“ (Mt 18, 10)

Pán Boh, je živá a presväta osoba a my všetci žijeme pred jeho tvárou. Boh teda nie je osud bez mena, náhoda ani prírodný zákon, neurčitá sila, či neurčitý duch sveta. Boh má svoju osobnú tvár, je živý. Pozná nás, prihovára sa nám, vidí nás a počuje a my sa mu môžeme zveriť. Je tým, čo my nazývame osobou. Nemáme lepšie slovo, aby sme vyjadrili, že Boh má tvár a srdce, záujem a lásku. Nevieme lepšie vyjadriť toto živé tajomstvo. Všetky obrazy a slová, ktoré používame pri reči o Bohu, pochádzajú z našej ľudskej skúsenosti a z nášho ľudského sveta. Boh nás vidí - preto hovoríme o Božích očiach. Ako ináč to máme povedať? Chráni nás - preto hovoríme o jeho ochrannej ruke. Má všetku moc - preto hovoríme, že sedí na tróne. Je neprístupný, a predsa blízko - hovoríme, že býva v nebesiach. Ako ináč vyjadriť jeho plný a mimoriadny spôsob jestvovania?

Tajomstvá si vyžadujú obrazy. Ako ináč vyjadriť nádej než kotvou, ako ináč lásku než srdcom? Oddanosť vyjadrujeme podávaním ruky, nadšenie plameňom. Obrazy neopisujú veci a tajomstvá ako protokol, a predsa vyjadrujú hlbokú pravdu.

Anjeli našich detí hľadajú ustavične na Božiu tvár. Ako by sme smeli tieto deti pohoršiť? Ako by sme ich mohli pohoršiť?!

Stále odpúšťať

„Vtedy k nemu pristúpil Peter a povedal mu: ‚Pane, koľko ráz mám odpustiť svojmu bratovi, keď sa proti mne prehréš? Azda sedem ráz?‘ Ježiš mu odpovedal: ‚Hovorím ti: Nie sedem, ráz, ale sedemdesiat sedem ráz.‘“ (Mt 18, 21-22)

Keď Peter počul túto odpoveď, možno sa mu zahmlilo pred očami. Čo to len Ježiš žiada! To nikto nikdy nepožadoval!

Ano, bolo to nové. A je to neslýchane náročné. Ale Ježiš to žiada. Jeho apoštoli nepôjdu v tejto veci možno nikdy príliš ďaleko. Ani slovo odpúšťania, ktoré budú len s námahou vyslovovať, ich možno nebude stáť príliš mnoho. Ježiš zaplatí zaň plnú cenu na Kalvárii. Keď je však on rozhodnutý byť v tejto veci až heroicky dôsledný, prečo by apoštoli mali byť v rozdávaní ovocia jeho smrti skúpi?

A čo my? Odpúšťať? Keď čítame toto miesto v evanjeliu možno v nás zostáva akýsi nedobrý pocit. Niektorí si povie Odpustím, ale nezabudnem! - Čo je to?

Aké ťažké je odpúšťať! Často odpúšťame zvysoka - až to tých druhých uráža. Odpustil, ale nechal pokoreného. Odpustil, ale nepozdvihol. Kto obstojí v tejto skúške duchovnej sily? Kto je naozaj šťastný, keď môže pokorne odpustiť? V nebi je väčšia radosť nad jedným, ktorému sa odpustilo, než nad deväťdesiatimi deviatimi, ktorí odpustenie nepotrebovali...

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku